

“ отъ онѣхъ благополучнѣхъ долинѣхъ, дѣто бѣхъ
“ уздраено отъ грыжи-ты на добрыя па-
“ стырь? Съ каквѣхъ сладкѣхъ трѣвѣхъ мя хранеше,
“ и съ каквѣхъ изряднѣхъ водѣхъ отъ животворны
“ изворы мя поеше! Какъ мя туряше да си
“ почивамъ на хладнѣхъ сѣнкѣхъ, като бѣше го-
“ товъ самъ си да мя защитява отъ всяко
“ зло! Любезный брате и друже, О Миръ
“ Миръ, съ тебе си почивахме на мягкѣхъ-тѣхъ
“ трѣвѣхъ. Какъ ставахме заедно сутринѣхъ,
“ и тичахме да посрѣшнемъ добрыя нашъ
“ Господарь!

“ Ахъ! брате мой, защо ты оставихъ? и
“ що ми дадохъ тыя горы вмѣсто чисто то
“ и мирно то веселіе което изгубихъ? —
“ Увы! сичкы-ты имъ наслажденія, кои-то ми
“ приносятъ тука, не причинявать ми друго
“ освѣнъ горчивы и повседневны злощастія!
“ И гдѣ е оная свобода, която чяхахъ? Ту-
“ ка съмъ подчинено на страхова, грыжи и
“ желанія, кои то ся не изпълнявать нико-
“ га; но когато ся покорявахъ на пастыря
“ си, кой-то мя възлюби толкози, щото да
“ пролѣе и кръвь-тѣхъ си за мене, тогава и-
“ махъ съвършеннѣхъ свободѣхъ: защото мя
“ учеше да не желяхъ друго, освѣнъ полез-
“ ны-ты за мене, и ми даваше колкото бѣхъ
“ за добро-то ми. „

Като плачеше тѣй Неискуство внезапно
зачю ехтенія, и като ся обърна глѣда нара-
нена овца която приближаваше до него съ
голѣмѣхъ мѣхѣхъ. Едва стигна до тамъ, гдѣто